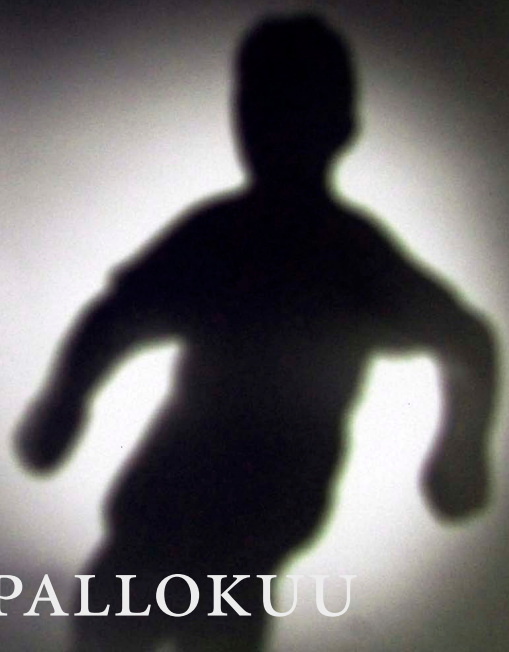

Kai Maksimainen

JALKAPALLOKUU

nt a *mo*

JALKAPALLOKUU

KAI MAKSIMAINEN

Itse, ntamo 2012

© 2014 Kai Maksimainen

ISBN 978-952-215-567-2

ULKOASU

Make Copies

KANNEN KUVA

Seppo Renvall

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2014

ntamo

www.ntamo.net

Kai Maksimainen

JALKAPALLOKUU

Romaani

ntamo

AVAJAISET

David heittää vihertävän virttyneen säkkinsä katoksen alla nököttävän tavaralavan päälle. Hän ei halua äitinsä tekemän kassin kastuvan enempää. Päivä on sateinen, vesi tihuttaa, ei roimi, ei vyöry, ilma tuoksuu raikkaalle. Puiston puiden keskellä siintää kyltti *Museo*.

Kylä on Davidille tuntematon. Hänen silmiään häikäisee jo sadan kilometrin päässä aamuun heräävä Rio

de Janeiro, jossa illansuussa potkaistaan liikkeelle unelma, jalkapallon maailmanmestaruus. Maailmanmestaruus on ainoa, mikä Brazilian kansalle kelpaa. Davidille se kelpaa myös, mutta hän on isänsä poika ja huutaa sydämellään ensiksi Englannille. Davidin muistot isästä, alunperin Southamptonilaisesta merimiehestä Geoffistä, ovat hatarat, ja Englannin maailmanmestaruudesta 1966 on kasvanut katkeransuloinen muisto.

Sata kilometriä matkaa vielä, bussi on perillä aamuyhdeksältä. David aikoo ehtiä Copacaban rannoille katsomaan peliä miljoonien Maracanan jalkapallostadionin ympäristöön valuvien maanmiestensä ja turistien puhaltaessa pillejään.

Rio? Hyppäähän poika bussiin, bussikuski huikkaa.

Matka on ollut outo ja pelottava. Äiti oli kyllä antanut riittävästi rahaa, mutta Davidilla on syynsä säästää jokainen real. Minulla on, mama, rahaa, en tarvitse paljoa evästä. Ostan ruokaa ja ihmiset pitävät minusta huolen. Viisisataa kilometriä bussissa, kuorma-autossa, mopedin selässä ja kävellen. Valmiiksi ostettuna oli lippu vain seuraavaan pysähdyspaikkaan. – Jumalani, anna anteeksi että valehtelin mamalle, mutta hän ymmärtää, isä ymmärtää. Tälläkään pienellä paikkakunnalla ei ole merkitystä, sillä on nimi, ihmisensä ja historia, mutta Davidille sen rooli on nyt se ja sama. Bussi röhisee käyntiin ja liikkeelle. David tuijottaa ikkunasta yhä leveämmiksi käyviä ajoväyliä, sadat autot kirkuvat aamuruuhkissa, vatsaa kipristää. David vaipuu uneen.

Uni on usein oltu. Se jossa Geoff Hurst pysäyttää

pallon pompusta oikealla jalallaan, laskee sen hallitusti alas, ottaa muutaman askeleen ja tähtää. Laukaus osuu ylärimaan, käy maalissa ja pompahtaa ulos. Hurst makaa maassa ja kuulee huudon, kääntyy ja hapuilee uskon ja toivon rajamailla, ja huomaa vasta sitten, että se oli maali. Englanti juhlii, saksalaiset tuijottavat epäuskoisina ja protestoivat, Wembley kiehuu.

No niin, perillä. Mursuviiksi tökkii Davidia. Tämä avaa silmänsä: valtava, skrode ja karvainen äijä. Sen viikset tuntuvat valuvan polviin kun se nauraa röhöttää Davidin edessä. – Nyt pelataan poika jalkapalloa.

Kroaatti nostaa puoliunessa nuokkuvan Davidin syliinsä ja rynnii muiden matkustajien tavoin pihalle. Kun Mursuviiksi heittää Davidin reppuselkäänsä, tämä aistii joka solullaan Rion kohinan; lämpö huoahtelee, meteli on valtaisa, kohina menee verisuonia myöten. Päässä kihisee ja värit sekoittuvat unelmaan. David on saavuttanut *Cidad Maravilhosa*n, ”Suurenmoisen kaupungin”.

Mursuviiksi kantaa Davidin koko matkan rannalle. Ympärillä on väliin hulvaton värikäs ja meteliin verhoutuva suurkaupunki, väliin hiljaisia sivukujia, talonrötelöitä ja pikkupoikia potkimassa palloa. Jalkapalloa ilmassa ei silti aisti, tuntuu enemmänkin kuin jokin pettymys ja katkeruus estäisivät ilon, varjot leikkisivät päiden päällä kun leikin olisi syytä alkaa. – Luulin että kaikki olisivat riemuissaan ja kirkuisivat ja tanssisivat, David sanoo.

– Ääh, älä siitä välitä, se on politiikkaa. Kun peli alkaa, maailma on meidän.

1. KIERROS

12.6. Brasilia-Kroatia 3–1

Hiekkaan on isketty paaluja, jotka toimittavat maalien virkaa. Kukaan koittaa toistaan taidokkaampia kikkoja, antavat räväköitä kuteja kun veskarit syöksyvät surutta hiekkaan. Mursuviiksi laskee Davidin alas, alkaa jutella ihmisten kanssa. Kroatian punavalkoshakkilautaan pukeutunut miehenjärkäle herättää väessä hilpeyttä. Kaikki ovat kuitenkin hänelle ystäväl-

lisiä. Portugali sekoittuu kroaattiin, sillä Mursuviiksi selvittää asiansa minkä tarpeelliseksi kokee. – Paz-mir-paz-paz-paz. Paz-mir-paz-paz-paz, se tanssii ja laulaa.

Kun isolle televisionäytölle heijastetussa kuvassa näkyvät tuttujen miesten kasvot, David hehkuu, ja rantaheimo yhtyy *Hino Nacional Brasileiroon*, pallon perässä juoksevat pojat alkavat itkeä. Mursuviiksi ottaa kädestä ja solkkaa outoa kiel-tään.

13.6. Meksiko-Kamerun 1–0

Mursuviiksi on mylvinyt koko yön ilossa turnauksen ensimmäisestä maalista oman maansa, Kroatian puolesta. Marcelon epäonninen sipaisu oli hiljentänyt *Maracanãn* ja Rion katujen mylvintä tuntui seisovan hetken epäuskossa. Davidille maali, niin kuin koko peli, oli satua, jossa kikkarapäiset tummat prinssit tanssivat sambaa karvaisten balkanilaisten kanssa.

Estadio das Dunasilla, Natalissa sataa roppakaupalla. Valonäytöllä tanssivat pisarat sekoittuvat Rion aurinkoisen iltapäivän pöllähteleviin hiekkapilviin. David miettii härkiä, ja näkee verellä sivellyn miekan iskettynä rääkätyn eläimen selkään. Hän tietää myös, että gringojen on syytä olla varuillaan kun panosvöihin pukeutuneet meksikaanot vyöryvät kylään. Heiläkin on paksut viikset, suussa tupruaa sikari. Silmiä ei näy, ja päässä olevan sombreron alla kuumaverisen latinon ajatuksella on aikaa asettua. Voisiko tuollainen mies sopia norsun selkään?

Sade ei lakkaa screenillä, tuomari on hukassa. Pelissä ei ole kyse siitä, mikä on reilua tai mikä ei, riittää kun voittaa,

Kai Maksimainen - vaiko *Jumalan käsi?* - on kirjoittanut fiktiivisen omaelämäkerran Brasilian 2014 jalkapallon MM-kisoista. Mennyt ja todeksi opittu muuntuu Rion huumassa hetken hengitykseksi, kun David, englantilaisen merimiehen ja pientä, suojattua elämää tarjonneen äidin poika tekee tärkeimmän pelisiirtonsa. Ottelu ottelulta, pelipäivä pelipäivältä kirjoittautuu fantasianomainen, pitkä uni, jossa voittaja on lopulta jokainen itse, ja todellisuus asettuu uusiin asemiin.

